

gaaede Finansminister, Lüttichau, i denne Henseende har haft en ikke uvæsentlig Betydning. Den nævnte Finansminister var ikke Bureaukrat; hvis man tager hans Tale her i Tinget vedrørende Statsrevisionen, ser man, at han var saa langt fra at opkaste sig til Forsvarer à tout prix af den Maade, hvorpaa man i de enkelte Kontorer havde ført Regnskaberne, tværtimod indrømmede, at der var Fejl, og at der var Ting, man havde overset; og det vil endvidere vise sig, at Finansminister Lüttichau, maaske i væsentlig Overensstemmelse med den daværende Chef for Statsbogholderikontoret, der trofast bevarede den gode Tradition fra Fengers Tid, i Virkeligheden har formaaet at indskærpe de forskellige Kontorchefer Interesse for Regnskabs Overholdelse. Dette sidste er sikkert gaaet i Arv til den nuværende Finansminister; thi om der end, som sagt, endnu er nogle Punkter, hvor Revisionen har gjort Vedtegninger til Administrationens Regnskabsførelse, saa ere de dog gennemgaaende af mindre Betydning, naar man ser hen til Beløbenes Størrelse. Derfor kan der jo godt bag ved disse forholdvis smaa Beløb skjule sig nogle principielle Uoverensstemmelser; men man overholder nu ganske anderledes end tidligere Bevillingerne med Hensyn til deres Formaal og deres Beløb, og jeg maa udtale det Ønske, at det maa lykkes den nuværende Finansminister at forandre den Vane, som man saaledes er kommen ind paa i Ministerierne, til en Tradition, som vil kunne vedblive at holde sig, selv om ny Forhold maaske maatte indtræde. Dermed er det jo naturligvis ikke sagt, at man ikke skulde stræbe at komme bort ogsaa fra en væsentlig Del af disse 15 Punkter, og jeg har den Tro, at en vedblivende Opmærksomhed fra dette Tings Side over for Statsrevisionens Anliggender og Drøftelsen af disse Anliggender med det højtærede Kabinet vil føre til, at vi i de kommende Regnskaber ville faa Forholdene endnu bedre klarede. Men allerede om det foreliggende saavel som om Statsregnskabet for i Fjor maa det i Virkelighedsen siges, at for saa vidt man kan bedømme det ud fra de Oplysninger, som Statsrevisorerne have fremlagt i deres Betænkning, er Statshusholdningen i det hele taget ført paa en udmærket tilfredsstillende Maade fra Administrationens Side. Jeg maa dog straks tage et Forbehold for en enkelt Ministers Vedkommende. Jeg ved ikke, om den højtærede Kultusminister til saa mange andre menneskelige Interesser ogsaa knyt-

ter Interessen for Regnskabsvæsen; i alt Fald er det paafaldende, at af disse 15 Punkter, som her ere paatalte af Statsrevisorerne og optagne i Udvalgets Betænkning, er der ikke mindre end 8 Forsømmelser, som Kultusministeren har paa sin Samvittighed, og saa ser jeg endda ganske bort fra de Bemærkninger, som kunde være at gøre med Hensyn til Aandssvageanstalternes Regnskab. Den højtærede Kultusminister anvender Beløb, som ikke ere benyttede i det Aar, for hvilket de ere bevilgede, uden at søge Genbevilling for dem. Det er noget, som ellers ikke er Coutume, men som vi for længst ere ude over. Kultusministeren søger ogsaa paa Finansloven Beløb, som han ved, han ikke kan anvende; det er en ganske pudsig Sag, som jeg senere skal komme tilbage til. Ministerens Regnskabsførelse er ikke i Overensstemmelse med Bevillingerne; Ministeren er ikke heldig med de Oplysninger, han giver Finansudvalget eller andre Udvalg her i Salen, det viser sig saaledes, at de 8 Punkter, paa hvilke Statsrevisorerne have set sig nødsagede til at paatale Kultusministerens Regnskabsførelse, ere af den Beskaffenhed, at lignende Forsyndelser, som sagt, ikke forekomme paa de øvrige Ministeries Regnskaber. Jeg vil ønske, at Statsbogholderiet ogsaa vil kunne udstrække sin Indflydelse til de kultusministerielle Kontorer, at Kultusministeren vil tage Eksempel af de militære Ministre og af Landbrugsministeren og Finansministeren, som paa deres Regnskaber ikke have en eneste Vedtegning fra Statsrevisorernes Side.

Forinden jeg gaar over til i det enkelte at omtale disse Vedtegninger, skal jeg tillade mig at gøre et Par almindelige Bemærkninger. Det høje Ting vil maaske erindre, at jeg i Fjor spurgte Udenrigsministeren om, hvorledes det kunde være, at 9—10 af Landets Konsuler vare overbebyrdede, og om det var med Afgivelsen af Konsulatberetningen, at de vare overbebyrdede. Nu kan jeg give Tinget den glædelige Meddelelse, at der ikke længere findes overbebyrdede Konsuler knyttede til Danmark. Det synes, at Udenrigsministeren efter Forhandlingerne i Fjor er bleven en mere human Arbejdsgiver. Ganske vist finder man de 9 Konsuler paa Statsregnskabet, men de ere nu ikke længere overbebyrdede, de ere kun særlig bebyrdede, og den 10de er hverken overbebyrdet eller særlig bebyrdet eller i det hele taget bebyrdet; han er fuldstændig forsvunden; det er nemlig Generalkonsulen i Caracas. Det er jo glædeligt at se, at